

Getsemane en Golgota

“Laat dezen heengaan”.

Johannes 18:1-11; 19:25-30

Het is heerlijk om eraan te denken, dat God en de Heer Jezus ons volmaakt gelukkig willen maken. Maar hoewel er oefeningen nodig zijn om ons te reinigen en onze harten geschikt te maken voor Gods tegenwoordigheid, is het toch niet minder waar dat het Zijn bedoeling is ons volkomen gelukkig te maken. Let wel: niet alleen als wij bij Hem in heerlijkheid zijn, maar ook nu al op aarde door het genot van alle resultaten van Zijn liefde. Hij wil dat wij deze liefde verwerklijken op zo'n manier dat wij nu al – ondanks verzoeken en beproevingen – een zuiver geluk genieten, omdat wij de zekerheid hebben dat *niets* ons zal kunnen scheiden van de liefde van God die is in Christus Jezus onze Heer.

Maar als onze harten niet aan Hem gehecht zijn, zullen we niet gelukkig kunnen zijn op aarde. De praktijk van onze geestelijke toestand vermindert echter niet Gods gedachten over ons. Hij roept ons toe Zijn liefde te geloven en te genieten. Hij heeft daarvan het bewijs geleverd in de overgave van Zijn Zoon. Door moeilijkheden en beproevingen lopen wij gevaar om niet praktisch hiervan te genieten. Satan probeert ons steeds hiervan te weerhouden en ons bang te maken. Welnu, de Heer heeft ons volmaakt verlost van deze moeilijkheden en ik ben overtuigd dat wij door het geloof in de kracht van het werk van Christus het kwaad kunnen overwinnen.

Wij zouden niet kunnen genieten van Zijn liefde, als aan de gerechtigheid van God niet was voldaan. Wij mogen weten dat de Heer Jezus het volle gewicht van de toorn van God heeft gedragen. De gloed van deze toorn is uitgeblust in Zijn zondoffer.

Getsemane

In Getsemane leed de Heer Jezus niet onder de toorn van God, maar Hij stond voor die beker. Alleen op het kruis heeft Hij gezegd: *“Mijn God, mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?”* In Getsemane werd Hij niet verlaten, want Hij richtte Zich rechtstreeks tot de Vader en er kwam een engel om Hem te versterken. Satan bestormde de Heer Jezus in Getsemane met zijn verschrikkingen en probeerde Hem te scheiden van de gemeenschap met Zijn Vader, maar Hij overwon alles en kon kalm naar het kruis gaan.

De gelovige, die de Heer Jezus op het kruis beschouwt (waar Hij de beker leegdrinkt), vindt daarin volle vrede en alles wat hem volmaakt gelukkig maakt. De toorn van God is als een vreselijke wolk over Hem heengegaan en de zon van de liefde van God schijnt nu in volle kracht over de gelovige.

Satan heeft twee keer geprobeerd het werk van de Heiland te verhinderen:

- De 1^e keer door de verzoeking aan het begin van Zijn dienst;
- De 2^e keer door de angst in de hof Getsemane.

Aan het begin van Zijn openbare leven heeft de Heer Jezus alle verzoeking weerstaan en de ‘sterke’ gebonden. En als de mensen in staat waren geweest om de zegen te onderkennen die Hij verspreidde, dan was dat het ogenblik geweest. De Heer Jezus wierp de demonen uit, genas de melaatsen en gaf aan blinden het gezichtsvermogen terug. Maar de mens was niet in staat om van dit heil te genieten. Christus, de bron van alle zegen op aarde, werd verworpen. Maar wat er ook gebeurde (zoals we weten en het nooit genoeg zullen beseffen), de Heer Jezus is niet teruggedeeind voor het lijden, opdat wij ten slotte een plaats zouden hebben in de heerlijkheid met Hem. Hij zag dat de mens in zijn huidige toestand niet in staat was de zegen van God te ontvangen. Daarom heeft Hij een nieuwe schepping in het licht moeten roepen om ons met Hem in te voeren in het genot van de hemel.

In Johannes 18 bevond de Heer Zich in de tegenwoordigheid van de vijand en van alles wat een mens kan overstelpen (met uitzondering van de toorn van God; die onderging Hij nog niet, hoewel die wel voor Zijn aandacht stond). *“Nadat Jezus dit gezegd had, ging Hij uit met zijn discipelen over de beek Kedron, waar een tuin was die Hij met zijn discipelen inging”* (Joh. 18:1). Hoeveel gesprekken, intieme mededelingen, ontboezemingen van Zijn liefde, had Hij daar niet met Zijn discipelen gehad! Judas kende het karakter ervan en toch was hij met de Joden overeengekomen dat hij zijn Meester juist op die plaats zou verraden! Dat is treurig, schandelijk, nietwaar? Maar zo is de mens.

“En terwijl Hij in zware strijd raakte, bad Hij des te vuriger. En zijn zweet werd als grote bloeddruppels,

die op de aarde vielen” (Luc. 22:44). Satan probeerde Zijn ziel te verzwakken, te laten wankelen, te overstelpen door Hem te laten zien wat er ging gebeuren. Hij trachtte Zijn gemeenschap met de Vader teniet te doen en dat probeert hij ook bij ons als hij zich inspant om ons te ontmoedigen. Maar het gevolg van al die inspanningen van de boze was dat de Heer Jezus Zich nog meer op God richtte. Dat blijkt uit de woorden: “Hij bad des te vuriger”. Satan, de vorst van de duisternis, deed zijn uiterste best om Hem ten val te brengen, maar het gevolg was dat de trouw van de Heer Jezus steeds duidelijker aan het licht kwam. De Heer Jezus hield met des te meer kracht vast aan de wil van de Vader, wat die ook mocht inhouden. Dat was Zijn volmaaktheid. Hoe meer de satan Hem verzocht, des te meer zocht Hij Zijn God en Vader. Zelfs als Hij de beker moest drinken, was dat de beker die de Vader Hem gaf. Hij nam *niets* van de satan aan, en *niets* van Judas. Hij ontving *alles* uit de hand van Zijn Vader. De macht van de boze en diens rechten op ons, *alles* werd door Hem verbroken.

In het evangelie naar Johannes wordt Christus aan ons voorgesteld als de Zoon van God. Wij lezen hier dan ook: “Jezus dan, die alles wist wat over Hem zou komen, ging uit en zei tot hen: Wie zoekt u?” (Joh. 18:4). Zo handelt de goede Herder, die Zijn leven inzet voor de schapen: “Niemand neemt het (leven) van Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af” (Joh. 10:18). Hij had rustig weg kunnen gaan; de onmacht van degenen die Hem gevangen wilden nemen was afdoende gebleken. Maar Hij trad naar voren om de Zijnen te beschermen tegen het kwaad, dat over Hem geen macht had. Innerlijk had Hij de zielsoefening al ondergaan, waardoor de satan Hem kon doen gaan, toen Hij de gevolgen van onze toestand op Zich nam. Zijn ziel was ontroerd door droefheid tot de dood toe. Daarom kon Hij rustig zijn tegenover de vijand. Hij had innerlijk al overwonnen en zag in alles wat Hem te wachten stond alleen nog de wil van Zijn Vader.

Door deze wil te vervullen, bracht Hij de Zijnen in veiligheid. Zij konden heengaan in vrijheid: “Toen Hij dan tot hen zei: Ik ben het, deinsden zij terug en vielen op de grond” (Joh. 18:6). Zij vermochten niets tegen Hem. Zij namen Hem niet gevangen, maar Hij gaf Zichzelf vrijwillig over met de woorden: “als u dan Mij zoekt, laat dezen heengaan”. De vijand kwam, maar Hij ging in de bres staan en Hij gaf Zich over voor de Zijnen. Nadat Hij tot de Vader had gesproken, ging het erom wie er gevangengenomen moest worden: Hij of wij. Maar er was geen aarzeling bij Hem: “laat dezen heengaan”. Het werk van Christus geeft ons vrede en vrijheid. Wij kunnen genieten van een volkomen vrede, als wij begrepen hebben dat de Heer alles voor ons heeft volbracht en de vijand tegemoet is getreden met de woorden: “laat dezen heengaan”.

Wij ondervinden veel beproevingen, maar het is evenzeer waar dat de Heer Jezus heeft gezegd: “laat dezen heengaan”. Satan heeft geen enkel recht op ons, geen enkele macht over ons. Hij is overwonnen in Getsemane en verslagen op Golgota. Wij beseffen niet

voldoende wat dit woord van de Heer voor ons inhoudt. Laten wij meer ervan genieten.

In de volle vrede waarin Zijn overwinning over de vijand Hem had geplaatst, sprak Hij de woorden: “de drinkbeker die de Vader Mij heeft gegeven, zou Ik die soms niet drinken?” (Joh. 18:11). Deze beker van de toorn van God, die wij hadden verdiend, moest nog gedronken worden. Wat de vijand betrof, was dit het “uur en de macht van de duisternis” (Luc. 22:53).

Golgota

In Johannes 19:28 zei de Heer Jezus, opdat de Schrift vervuld zou worden (zoals Hij deed in alle andere dingen): “Ik heb dorst”. Maar Hij was volmaakt rustig. In vers 26 van hetzelfde hoofdstuk lezen wij: “Toen nu Jezus zijn moeder zag, en de discipel die Hij liefhad daarbij zag staan, zei Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon”. Deze woorden tonen opnieuw dat de Heer Jezus volle vrede genoot. Hij dacht aan Zijn moeder en had een volmaakt inzicht in alles wat Hem omringde. Hij genoot volle vrede in alle dingen.

“Toen Jezus dan de zure wijn had genomen, zei Hij: Het is volbracht! En Hij boog zijn hoofd en gaf zijn geest over” (Joh. 19:30). Hij stierf niet zoals andere mensen. Hij gaf Zijn geest over, na in Zijn ziel alle bitterheid van de toorn van God gesmaakt te hebben. Maar de beker is door Hem leeggedronken. Hij heeft de satan overwonnen, nadat Hij alle macht van hem die de macht over de dood had, had verdragen. Hij heeft Zichzelf overgegeven om die op het kruis te ondergaan als het gevolg van de toorn en het oordeel van God. Daar heeft Hij de beker gedronken en het oordeel ondergaan, zonder dat iets de kracht ervan kon verminderen.

Wij zien ook dat de toorn van God nu voorgoed geweken is, zodat de dood voor ons betekent: onze geest aan te bevelen in Gods handen. De Heer Jezus heeft in Getsemane geleden en Satans macht weerstaan, maar op het kruis heeft Hij de beker van Gods toorn gedronken. Voor ons is het sterven nu, bij de Heer te zijn en zoals Paulus zegt: “te leven is voor mij Christus en te sterven is winst” (Fil. 1:21).

Alle dingen zijn van ons, hetzij leven, hetzij dood. En niets, dood noch leven, kan ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus. Als de satan dus een overwonnen vijand is, dan blijft er voor de gelovige niets anders over dan te genieten van de liefde van God, die de ziel nu al het volle genot schenkt van de genade en die hem later zal invoeren in de heerlijkheid.

Het werk van Christus wordt toegepast op alles wat wij zijn en wij moeten in de kracht van de Heer overwinningen behalen zoals Hij. De christen begint zijn loopbaan met een volmaakte verlossing; en als hij later strijd ontmoet, is dat om hem te leren gebruik te maken van de wapens die God hem schenkt en om erachter te komen dat zijn vijanden reeds overwonnen zijn.

De gelovigen genieten de vruchten van het volbrachte werk van Christus. Laten we niet tevreden zijn als we *niet* ervan genieten. Als de satan komt, laten we hem weerstaan en hij zal van ons vluchten, zoals hij zich van de Heer Jezus moest terugtrekken na Hem te hebben verzocht in de woestijn. Als men God in Zijn liefde kent, is dat een voortdurende zegen. Ik weet uit eigen ervaring dat er strijd is, maar het is niet minder waar dat een gelovige op grond van het werk van de Heer Jezus een volmaakte vrede geniet. Wees ervan overtuigd dat de Heer alles heeft weggedaan, wat ons kan verhinderen van die vrede te genieten. God is rechtvaardig en Hij moet het kwaad oordelen; maar dit oordeel is voltrokken aan Christus en God kan ons nu Zijn liefde schenken. De wereld en het vlees zijn ons vijandig gezind, maar wij kunnen gelukkig zijn in

Christus. Wij kunnen zeggen: “*Mijn ziel is aan U verkleefd, uw rechterhand houdt mij vast*” (Ps. 63:9). Dat is onze vreugde.

De Heilige Geest in ons wil ons laten verstaan dat de liefde van God voor ons onbegrensd is. Christus heeft ons dit alles verworven. God is liefde en Hij heeft Zijn liefde voor ons getoond in de overgave van Zijn Zoon, opdat wij zouden leven in vrede en in de rust van de Geest en zouden kunnen zeggen: “*mij ontbreekt niets*”. In deze arme verloren wereld is de Heer Jezus naar voren getreden om ons *vrijuit* te laten gaan: “*laat dezen heengaan*”. Dat te weten, heiligt ons en maakt ons volmaakt gelukkig.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1918-78](#)

Titel: [Gethsémané et la croix](#)

© Oude Sporen 2007